

Julin: Jeg havde ellers ikke tænkt at fremdrage Spørgsmaalet om det paatænkte Statsgymnasium i Vestjylland under denne Finanslovdebat, idet jeg har Grund til at mene, at den Kommission, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, er sindet i den nærmeste Fremtid at fremkomme med en Udtalelse over for Ministeren om det Resultat, som Kommissionen er naaet til under sine Overvejelser, men da et Par af Tingets ærede Medlemmer har fremdraget Sagen under denne Debat, finder jeg Anledning til at gøre en enkelt Bemærkning desangaaende.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger anbefalede den højtærede Undervisningsminister at se paa Kortet for at faa Klarhed over, hvordan Forholdene ligger, og jeg kan godt slutte mig til denne Anbefaling, for jeg er af den Opfattelse, at den uhildede Beskuer, alle Forhold taget i Betragtning, uden al Tvivl vil komme til endelig at fæste sit Blik paa Struer som havende den mest naturlige Beliggenhed for den nye Stats-skole i Vestjylland. Det ærede Medlem Hr. Fibiger nævnte, at naar Morsingerne anbefaler, at noget skal være i Thisted, saa maa det være velbegrunder. Jeg mener, at jeg med mindst lige saa stor Føje kan anføre, at naar to Nabokøbstæder som Lemvig og Skive saa energisk gaar ind for, at Statsskolen lægges i Struer, maa det være Udtryk for, at dette er i høj Grad velbegrunder.

Jeg ønsker dernæst at fremsætte følgende Bemærkninger. For en Menneskealder siden skete Tilgangen til Seminarierne væsentlig fra tre Grupper af Befolkningen: Børn af Gaardmænd, Børn af Husmænd og Børn af Lærere. I Slutningen af forrige Aarhundrede hørte de 70 pCt. af de unge, som udgik fra Seminarierne, til de nævnte Kategorier. Tredivte Aar senere var vi nede paa 43 pCt, og denne Linie er, saa vidt jeg kan skønne, ikke brudt. Jeg tror, det er et Tab for Folkeskolen, at Udviklingen i saa udpræget Grad er gaaet i den Retning. Det er sagt saa ofte, men derfor kan det jo godt være sandt, at det ikke var de daarligste Lærere, der kom derude fra Ploven eller kom derude fra den brede Befolkning, for saa efter endt Uddannelse paa Lærerskolen at gaa tilbage og virke blandt den Befolkning, som de var vokset op sammen med. Jeg personlig tror i alt Fald, at denne Anskuelse er rigtig, og derfor har det glædet mig, og jeg tror, det har glædet mange, at læse de Udtalelser, som den højtærede Undervisningsminister for nogen Tid siden fremsatte paa Semi-

narieforeningernes Aarsmøde her i København, Udtalelser, der bærer Vidnesbyrd om, at Ministeren har det samme Syn paa det nævnte Forhold, som jeg har gjort gældende, og at han har sin Opmærksomhed rettet mod den Fare, der ligger i denne Udvikling.

Den højtærede Undervisningsminister fortjener ogsaa Paaskønnelse for den Tale, han forleden holdt her i dette høje Ting om den Hjælp, som Samfundet nødvendigvis maa bringe den opvoksende Slægt, hvis denne unge Slægt ikke skal blive en Slægt uden Fremtid og Haab.

Vi fejrer i disse Dage 400 Aars Mindefest for Reformationens Indførelse her i Landet, og dette er saare naturligt, thi vi har al god Grund til at mindes det store og afgørende Skifte, vi har meget at takke for og meget at besinde os paa. Jeg tror, det var „Kristeligt Dagblad“, der fremkom med Tanken om Udsendelse af en Serie Reformationensfrimærker. Dette var en smuk Tanke, og den er ogsaa, forekommer det mig, ført ud i Virkeligheden paa en smuk Maade; for øvrigt ser jeg i Bladene, at det sidste af Serien udsendes i Dag med den minderige Ribe Domkirke som Motiv. I de forløbne Semsommermaaneder er der fra adskillige Forlag udsendt en Række Mindeskrifter og Mindebøger, som det vil være en Berigelse for Menigheden at stifte Bekendtskab med; i den nærmeste Fremtid paatænker man at rejse et værdigt Reformationensmindesmærke herinde i vor skønne Hovedstad, og endelig holdes der i disse Dage den ene Fest efter den anden, verdslige og kirkelige Fester, alle sammen for at mindes Reformationen.

Det kan være smukt og rigtigt alt sammen, men jeg maa være af den Opfattelse, at det vilde være langt mere betydningsfuldt for os alle, om vi som Folk i disse minderige Dage maatte besinde os paa vor lutherske Arv, den Arv, der dog først er og fremmest er et Spørgsmaal om Retfærdiggørelse ved Tro og ved Tro alene, et Spørgsmaal om Frelse. Af den største Betydning vilde det ogsaa være, om vi nu i Reformationensaaret kunde naa frem til at faa gennemført en ny Folkeskolereform og heri faa fastslaaet, at der ogsaa i Fremtiden tilsikres det danske Folk, at Undervisningen i Folkeskolen skal gives paa den evangelisk-lutherske Bekendelses Grund.

Saa har jeg et Ønske til, som jeg før har fremsat, nemlig Ønsket om Gennemførelse af almindelig Weekend her i Lan-